

Ronald de Jong

Door de Gift naar de Gever

Bijbellezing in Oost-Souburg

De eenheid van de Geest

Efeziërs 4:1-16

Inleiding

Goedenavond allemaal, de meesten van u heb ik kunnen begroeten. Hartelijk welkom, ook degenen die ik geen hand heb kunnen geven. Ik ben Ronald de Jong en mijn vrouw Rinske zit daar, voor degenen die ons nog niet kennen. Wij wonen boven Zwolle in een dorp in die regio, en we zijn vandaag naar Zeeland gekomen. Maar Zeeland is voor ons niet onbekend, want we hebben hier vroeger gewoond en hebben hier ook heel wat voetstappen liggen. En we overnachten in Vrouwenpolder, een dorp niet zover hiervandaan, bij jullie wel bekend.

We hebben vanavond voor ons de brief aan de Efeziërs en we zijn inmiddels toe aan hoofdstuk 4. Er zijn al enkele lezingen geweest over de eerste drie hoofdstukken. En ik weet niet of u nog een beetje de brief voor uw aandacht heeft, met alle zes hoofdstukken. Er zijn eigenlijk drie delen: hoofdstuk 1, 2 en 3; hoofdstuk 4 en 5; en hoofdstuk 6 en dan met name het laatste deel hiervan. De eerste drie hoofdstukken gaan speciaal over de rijke zegeningen die we van God hebben ontvangen. Als we de Heere Jezus kennen als onze persoonlijke Heer en Heiland en Hem hebben aangenomen, zijn wij niet alleen verlost van onze zonden en vrij van schuld, maar wij zijn ook gezegend – dat zegt het begin van de brief – met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten (1:3). En dat kan niet genoeg benadrukt worden: *alle* geestelijke zegening!

Wij zijn ontzettend rijk gemaakt in Christus, zo schatrijk, dat is niet voor te stellen. Af en toe denk ik wel eens na over rijke mensen, hoe zij leven en wat ze bezitten, en dan denk ik toch: Ik ben oneindig veel rijker, want ik ben gezegend met alle zegening in de hemelse gewesten. Geweldig! En daarover gaan de eerste drie hoofdstukken van deze brief. Het gaat over al die rijkdom, die we hebben ontvangen. En eigenlijk zegt God: Ga eens even stil zitten en stilstaan bij al die rijkdommen die je hebt ontvangen, die enorme overvloed! Ik heb het de vorige keer de *weelde* genoemd, omdat het woord met een “w” begint; want het tweede deel van de brief, dat gaat over de wandel, begint ook met een “w”. En het laatste deel over de wapenrusting, de wapens voor de geestelijke strijd, dat begint ook met een “w”. Dus ik dacht driemaal “w”, dat is wel aardig: www.

Maar de Heer zegt eerst tegen ons: Ga eens even zitten. Zit stil en bedenk hoeveel *zegen* je allemaal hebt ontvangen in de hemelse gewesten. Daar gaan die eerste drie hoofdstukken over. Hoofdstuk 4 en 5 gaan over de praktijk van onze *wandel*, daar komen we zo meteen op terug. En het laatste hoofdstuk gaat over de *wapenrusting*. Want die heb je ook nodig. Als je zo rijk bent, word je aangevallen en heb je geestelijke wapens nodig in de strijd. Maar dat is het onderwerp voor een latere lezing.

Dus: zitten – wandelen – standhouden. Of: weelde – wandel – wapens. Ofwel de drie werkwoorden: zitten, wandelen en staan. Die woorden komen u waarschijnlijk wel bekend voor, nietwaar? Ze staan in Psalm 1:1, waar we lezen: “Welzalig de man die niet wandelt in de raad van de goddelozen, die niet staat op de weg van de zondaars, die niet zit op de zetel (of: in de kring) van de spotters”. Ziet u dat het hier een iets andere volgorde is: niet wandelen, niet staan, en niet zitten? Er is een gevaar als we wandelen, dat we wandelen in de raad van de goddelozen, en niet volgens Gods Woord. We luisteren naar een andere stem, die niet van God komt. Dan komen we tot stilstand in onze wandel. En als we daar staan, staan we ook op de verkeerde weg, namelijk die van de zondaars. Daar komen we dan terecht. En als we niet opletten, dan gaan we ook zitten op de verkeerde plek, namelijk in de kring van de spotters. Het is dus belangrijk om goed te luisteren naar Gods Woord, wanneer we als gelovigen onderweg zijn. Dat is de wandel waar dit gedeelte over gaat.

Een waardige wandel

Dan zou ik in eerste instantie een korte inleiding willen geven op de christelijke wandel. We hebben zojuist gehoord dat er in hoofdstuk 4:1 staat: “Wandel waardig

de roeping". Ik ga zo meteen dat gedeelte lezen, maar ik wil al even hierop wijzen. In hoofdstuk 4:17-19 staat dan dat u niet meer moet wandelen zoals de volken wandelen, die God niet kennen. Dus wandel waardig, en wandel niet zoals de volken. Wandel hiervan afgescheiden. De vermaning van hoofdstuk 5:1 voegt daaraan nog toe: "Wandel in liefde". En in vers 8 van hetzelfde hoofdstuk staat: "Wandel als kinderen van het licht". En vers 15 voegt nog hieraan toe: "Kijk dus nauwkeurig uit hoe u wandelt". Nauwgezet wandelen, dat is ook nodig.

Dus je zou de hoofdstukken 4 en 5 kunnen indelen aan de hand van vijf thema's: "waardig wandelen", "afgescheiden wandelen", "in liefde wandelen", "wandelen als kinderen van het licht", en "nauwkeurig, nauwlettend wandelen". Zo zou je het kunnen indelen, en vandaag hebben we het over "waardig wandelen" (4:1). Dan wil ik natuurlijk de eerste 16 verzen van hoofdstuk 4 ook met u lezen. Tot zover de Schrift. Het is geen gemakkelijk gedeelte, als je het zo leest. Maar in de voorbereiding, toen ik hiermee bezig was, dacht ik wel: Je kunt hier een grondige studie van maken. Je kunt diep gaan graven wat dit allemaal betekent. Maar de bedoeling is, denk ik, zeker met zo'n lezing, dat we er praktische lessen voor onszelf uit halen. Vandaar dat ik dit gedeelte voor mezelf heb ingedeeld in vier stukjes. Het eerste is vers 1, en het thema is hier: "Waardig wandelen". Dat heb ik er ook maar boven geschreven. Het tweede is vers 2 en daar heb ik boven geschreven: "Nederig wandelen". Dan vers 3 t/m 6 met het thema: "In eenheid wandelen". En dan vers 7 t/m 16, dat is het langste stuk met het onderwerp: "Volwassen wandelen". Dus: waardig wandelen – nederig wandelen – in eenheid wandelen – en volwassen wandelen. En zo wil ik ze ook doornemen, in die volgorde.

Maar eerst hebben we nog in vers 1: "Ik vermaan u dan". De toon verandert hier wel een beetje. We hebben de eerste hoofdstukken gelezen, waarin Paulus dankt en hij alle zegeningen voorstelt; en dan in één keer volgt er: Ik vermaan u dan. Dat is een ernstige boodschap. Paulus roept ons op, hij vermaant ons. En hoe doet hij dat dan? Hij zegt er meteen bij wie hij is: "de gevangene in de Heer". Dat heeft hij al eerder van zichzelf gezegd en dit doet hij nog een paar keer. In hoofdstuk 3:1 bijvoorbeeld: "Daarom ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus". Ik vermaan jullie, maar weet wel: ik zit in de gevangenis. Ik kan niet naar jullie toekomen, ik zit gevangen, maar ik vermaan jullie wel. Paulus is met zijn gedachten bij de Efeziërs; en bij nog zoveel andere gemeenten waar hij geweest is. En hij weet welke gevaren er zijn. Als hij zo duidelijk over al onze zegeningen heeft gesproken, dan zegt hij: Ik vermaan jullie daarom dat je waardig wandelt.

Een evenwichtige wandel

Waardig! Als je dit woord “waardig” in het Grieks opzoekt, staat er het woord: “axios”. Ik weet niet of hier iemand is die een beetje Grieks kent? En dit woord betekent: in evenwicht. Alsof je een soort balans hebt, een weegschaal waarbij je aan de ene kant wat zet en aan de andere kant ook wat. Wandel dus in evenwicht! En wat is er aan de ene kant op gezet? Aan de ene kant staat die rijke zegen van hoofdstuk 1 t/m 3. Dat is het grote gewicht van alle zegeningen die God heeft gegeven in de hemelse gewesten. En hoe meer je jezelf bewust bent van de rijkdom hiervan en wat je daarin hebt ontvangen, hoe meer die weegschaal – u ziet hem wel voor u – die kant uitslaat. De apostel zegt: “Wandel waardig, waardig de roeping waarmee u bent geroepen”.

Dan komt er dus wel een enorm gewicht te liggen op onze wandel, als het echt in evenwicht gebracht moet worden. Denkt u er wel eens over na hoe rijk we zijn? En dat de Heer zegt: Je moet voortaan wandelen in overeenstemming met alle rijkdom die je hebt ontvangen. Wandel waardig de roeping waarmee u bent geroepen! Het is dus nodig, en dat is mijn eerste stelling bij dit stukje: het is noodzakelijk dat we de goede leer hebben om waardig te kunnen wandelen. Met andere woorden: het is nodig dat we een goed begrip hebben van de zegen, van de rijkdom die we hebben ontvangen om vervolgens in overeenstemming daarmee te wandelen.

Er zitten hier vrij veel jonge mensen en daar ben ik blij mee, en ik wil jullie oproepen om Gods Woord te lezen en te bestuderen. Je moet het als het ware verslinden. Ik hoop dat het jullie net zo vergaat als mij, dat je om de zoveel jaar een nieuwe Bijbel moet kopen omdat die uit elkaar valt en de blaadjes los zitten. Ik heb jarenlang met dezelfde Bijbel gedaan, als je hem opensloeg vielen er allemaal blaadjes uit. Ik moest toch een keer een nieuwe kopen, maar dat doe je liever niet, want je hebt er van alles bijgeschreven. Maar het zou fijn zijn, dat jullie Bijbels zo versleten raken dat je om de zoveel jaar een nieuwe moet kopen. Neem het Woord tot je, want je hebt dat nodig om waardig te wandelen. Goede leer is essentieel.

Dan over de wandel. Ik wijs erop dat we al eerder over de wandel hebben gelezen in deze brief, namelijk in Efeziërs 2:10, waar we lezen: “Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, die God tevoren heeft bereid, opdat wij daarin zouden wandelen”. Maar hoe weten we nu echt wat goede werken zijn? Welnu, 2 Timotheüs 3:16 zegt: “Alle Schrift is door God ingegeven en nuttig om te leren”. Dat Woord van God is nodig om te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen is, tot alle goed werk (!) ten volle toegerust. Dus als we willen wandelen in die goede werken, dan

hebben we het Woord nodig. Dan moeten we het Woord van God ook kennen, dus investeer daarin. Maar het is ook nodig om die balans te krijgen in ons leven: aan de ene kant al die zegeningen die we leren kennen uit Gods Woord, maar aan de andere kant een praktische wandel in overeenstemming daarmee.

Een illustratie hiervan vind ik in het leven van Salomo in 1 Koningen 10. Ik zoek af en toe wat teksten erbij op, ik hoop dat u dit niet erg vindt. Hier komt de koningin van Sjeba op bezoek bij Salomo; zij heeft zoveel over zijn rijkdom en wijsheid gehoord, dat ze zegt: Ik wil het nu zelf wel eens zien en zijn wijsheid horen. En wat ziet zij dan? In 1 Koningen 10:4 lezen we: "Toen de koningin van Sjeba alle wijsheid van Salomo zag, en het huis dat hij had gebouwd, het voedsel op zijn tafel, hoe zijn dienaren aanzaten, hoe zijn bedienden klaarstonden, hun kleding, zijn schenkers, zijn brandoffers, die hij bracht in het huis van de HEERE, was zij buiten zichzelf". Zij ziet dus niet alleen de rijkdom van de koning, maar zij ziet ook die dienaren, die wandelen, handelen, en dienen in de geest van de koning.

De wereld let op ons, de mensen letten op ons. Iemand heeft eens gezegd: Weet je wie het vijfde evangelie is? Mattheüs, Markus, Lukas, Johannes en dat vijfde, dat ben jij. Het vijfde evangelie ben jijzelf. De wereld let op ons. Mensen willen kijken, willen zien. Ze zien onze wandel. Ze kennen de rijkdom niet die wij bezitten, maar ze zien wel onze wandel. En de koningin van Sjeba was niet alleen onder de indruk gekomen van Salomo's rijkdom, maar ook van zijn dienaren. En dan zegt zij: Gelukkig zijn uw mannen (in vers 8), maar ook in vers 9: "Geloofd zij de HEERE, uw God". Nou, dat is toch prachtig, als iemand tot die erkenning kan komen, doordat zij zien hoe wij wandelen.

Maar als je nu niet wandelt overeenkomstig de roeping, waarmee je bent geroepen? Ik denk aan een ander Bijbels voorbeeld, uit het leven van David, de vader van Salomo. Kent u de geschiedenis, dat hij naar Nabal gaat en aan hem vraagt: Mag ik van jou voedsel hebben voor mijn knechten? Ik heb je niet bedreigd, ik heb je juist beschermd. Dus geef me levensonderhoud, mijn mannen hebben voedsel nodig. Dan zegt Nabal: "Wie is nu die David? Hij is nog geen koning. Er zijn zoveel knechten, die bij hun meester weglopen". En wat doet David dan? Hij zegt: "Ik zal die Nabal en zijn huishouden een lesje leren en hem een kopje kleiner maken". David komt met al zijn mannen ernaartoe. Maar dan hoort de vrouw van Nabal, Abigail, dit ook en zij gaat naar David toe. Wat zegt ze dan tegen hem? U bent toch degene, die koning gaat worden. Past dit gedrag nu bij een koning? Mag ik het even in onze taal vertalen: Past het om wraak te gaan nemen op zo'n dwaas als Nabal?

Zo was het bij David, en Abigail corrigeerde hem. Zij brengt het weer in balans, in evenwicht. David zet zijn plan vervolgens niet door. Dit is een mooi voorbeeld van hoe je uit balans kunt raken en hoe iemand een dienst kan verrichten, een woord kan spreken om je weer op het goede pad te krijgen. *Waardig* wandelen. God wil dat wij een balans hebben in ons leven, Hij wil dat we wandelen overeenkomstig de roeping waarmee we zijn geroepen.

Dan in vers 2, staat erbij: “terwijl u in alle nederigheid en zachtmoedigheid met lankmoedigheid elkaar in liefde verdraagt en u beijvert de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede” (Ef. 4:2). In alle nederigheid, zachtmoedigheid met lankmoedigheid elkaar in liefde verdragen. Ziet u, vier woorden kom ik hier tegen: nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid en in liefde verdragen. Vier mooie begrippen. Wat ik daarbij zou willen opmerken is: hoe hoger je positie, hoe nederiger je moet wandelen. Als je beseft hoe hoog je bent geplaatst door de Heere Jezus in de hemelse gewesten, als je je daar echt van bewust bent, dan ga je heel nederig wandelen.

Er staan wel een paar moeilijke woorden in: nederigheid en zachtmoedigheid, lankmoedigheid en verdragen. We weten allemaal wat er gebeurt als we het niet doen. Als iemand niet nederig is, weten we het meteen. Als iemand niet lankmoedig is, betekent dat: Heb geduld. Lankmoedigheid is geduld, als iemand dat mist merken we het meteen. Onverdraagzaamheid, we merken het ook meteen. We hoeven geen definitie te geven, we begrijpen heel goed wat er met deze woorden wordt bedoeld. Alleen, we vinden het heel moeilijk om zo te zijn. Maar we hebben een geweldig voorbeeld in de Heere Jezus. Nederigheid en zachtmoedigheid, dat heeft te maken met je hart, met wie je van binnen bent. Dat is van jezelf, dat zit in jou. En de Heere Jezus zegt: “Ik ben zachtmoedig en nederig van hart”. Lankmoedigheid en verdraagzaamheid heeft weer met de ander te maken. Geduld met de ander hebben, verdraagzaam zijn. Hoe onverdraagzaam kunnen we soms zijn, hoe ongeduldig.

We hadden onlangs een gesprek over een situatie met een broeder, die zei: We moeten die extra mijl nog een keer gaan. Toen dacht ik: Ja, dat is inderdaad nodig, we moeten die extra mijl nog een keer gaan. Hoe vaak geven we het op. Hoe vaak denken we niet: tot hier en niet verder. Hoe geduldig was de Heere Jezus met u en met mij? Eindeloos, zouden wij dan niet ook geduldig, lankmoedig, verdraagzaam zijn naar elkaar toe. Ik vind het een prachtig voorbeeld wat de Heere Jezus doet in Johannes 13, en zou daarop nog willen wijzen. Het is het verhaal van de voetwassing. We kennen het denk ik allemaal. Het wassen van de voeten van de discipelen, dat was nodig, want zo ging dat in die tijd. Als je een date had bijvoorbeeld – nu zijn alle jongeren weer wakker –, dan kon je niet zoals bij ons

even de badkamer ingaan en je netjes aankleden, schoenen aan en naar je afspraak gaan. Want je had geen badkamer in huis, je ging naar een publieke badgelegenheid om te baden. Daar ging je naartoe, en dan liep je vervolgens van die badgelegenheid naar de plaats toe waar je moest zijn.

Op dit laatste stukje waren je voeten toch weer vies geworden. Want het waren geen mooie wegen, zoals we die tegenwoordig hebben, het schoeisel was ook nog niet zoals we dat nu hebben, dus je voeten moesten gewassen worden. Je was wel geheel gebaad, prachtige beeldspraak trouwens, maar het was nodig dat je voeten gewassen werden. En daar was de slaaf voor. Degene bij wie je in huis was, die had een huisslaaf; die zat bij de deur en zorgde dat je voeten gewassen werden. En de Heere Jezus doet dat in dit hoofdstuk. Hij wast de voeten van Zijn discipelen, Hij neemt dus de plaats van die slaaf in.

Maar er gebeurt nog iets, waar je in eerste instantie misschien niet zo snel bij stilstaat. En dan wil ik lezen Johannes 13:4, en dan moet u even opletten hoe precies hier de dingen staan. En Hij stond van de maaltijd op en legde Zijn kleren af. Ziet u dat? Hij legde Zijn kleren af, nam een linnen doek en omgordde Zich. Let op die linnen doek, want daar gaat het me nu om. Hij nam een linnen doek en omgordde Zich ermee. Daarna goot Hij water in het bekken en begon de voeten van de discipelen te wassen en af te drogen met de linnen doek waarmee Hij omgord was. Ziet u wat hier gebeurt? Hij legt Zijn kleren af, neemt een linnen doek, omgordt Zich ermee, neemt water, wast de voeten van de discipelen en droogt hun voeten af. Heel precies wordt het beschreven. Alsof je het helemaal na kunt doen, zo staat het hier beschreven. En dan gaat het verder in vers 12: "Toen Hij dan hun voeten gewassen en Zijn kleren genomen had en weer aanlag".

Zie je wat er gebeurt, is u iets opgevallen? Het staat er heel precies beschreven: Hij stond op, legde Zijn kleren af, omgordde Zich met een linnen doek, toen ging Hij voeten wassen en wat zou nu de volgorde terug zijn? De linnen doek af, de kleren weer aan. Maar er staat hier niet dat de linnen doek afging. Zie je wat er gebeurt? Die linnen doek, die is nog steeds om. Wij vinden het soms mooi, als we een keer iets nederigs doen; dan denken we dat we iets zijn. Het voorbeeld dat de Heere Jezus hier geeft, is anders. Hij wast niet alleen de voeten van Zijn discipelen, maar blijft een Dienaar. Hij is het niet alleen op dat moment, maar mag ik het zo zeggen: die linnen doek is nog steeds om. Hij is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven tot een losprijs voor velen. Bij de Heere Jezus is het geen kwestie van nederig doen, en dat is een voorbeeld voor ons. Is bij ons die linnen doek nog om?

Paulus is ook een voorbeeld. Hij zegt in Handelingen 20 dat hij met alle nederigheid de Heer heeft gediend. En als hij het in de Efezebrief over zichzelf heeft, wijst hij op zijn werk, maar dan zegt hij meteen erbij: "ik, de gevangene van Christus" (3:1). In hoofdstuk 3:8 noemt hij zichzelf "de aller-geringste van alle heiligen". En hoofdstuk 4 begint weer met de woorden "ik, de gevangene in de Heer" (4:1). In hoofdstuk 6 lees je dat hij opnieuw de aandacht op zichzelf vestigt als een gezant in een keten (6:20). Ook Paulus is dus een praktisch voorbeeld voor ons, hoe hij met apostolisch gezag spreekt maar tegelijk ook als een nederig man zijn werk doet. Hoe hoger je positie, hoe nederiger je moet dienen. Een nederig man, die gewoon zijn werk doet. En het voorbeeld van de Heere Jezus spreekt heel bijzonder voor zich. Hij de allerhoogste, deed die linnen doek om en we lezen niet dat Hij die aflegde. Hij is voor eeuwig een Dienstknecht geworden.

De eenheid van de Geest bewaren

Dan komen we bij de eenheid. Het gaat erom de eenheid van de Geest te bewaren. In vers 3-6 zien we, als we in die houding van nederigheid leven, dat we ons moeten beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede: één lichaam en één Geest, zoals u ook geroepen bent in één hoop van uw roeping; één Heer, één geloof, één doop; één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in ons allen.

Hoe kunnen we samen in eenheid wandelen? Er staat dat we de eenheid van de Geest moeten bewaren. God wil dat we die eenheid bewaren. Er staat niet: maken, maar bewaren. En er staat ook niet: de eenheid van streven, of de eenheid van denken, maar er staat: de eenheid van de Geest. En ik vind het een prachtig voorbeeld van een eenheid van doel. Ik weet niet of hier iemand wel eens naar een voetbalwedstrijd is geweest? Ik ben een paar keer voor mijn werk naar een wedstrijd van de Nederlandse competitie geweest; en dan zat ik daar in een stadion met duizenden mensen te kijken naar zo'n voetbalclub. En ja, wat ik dan doe, is me van tevoren goed inlezen op internet, zodat ik geen gekke dingen zeg over zo'n club; en ik ook weet, als ik juich, dan juich ik goed. Maar op het moment dat je daar zit, dan ben je één met al die mensen daar. En je juicht mee en die mensen naast je, dat voelt bijna als je vrienden. Want we willen dat die club wint. En het duurt echt maar even en je gaat helemaal op in dat spel. En als een malle sta je dan te roepen, als er een doelpunt wordt gemaakt. Eén van doel. Weet u hoelang dat duurt? Twee keer vijfenveertig minuten. En dan ga je weer naar buiten, pers je je allemaal door de uitgang heen; dan kom je op de parkeerplaats en ga je allemaal tegelijk weg. Dan is die eenheid ver te zoeken, dat kan ik je zeggen, ook in mijn hart.

Dus de eenheid van de Geest is iets totaal anders dan een eenheid van streven, een eenheid zoals mensen die vaak maken. Het is een eenheid die de Geest heeft gemaakt toen Hij is uitgestort is op de Pinksterdag; daar hebben we niet al te lang geleden aan gedacht. Toen zijn alle gelovigen door de Geest tot één lichaam gedoopt. Alle gelovigen in alle plaatsen, ook zoals wij hier zijn als gelovigen. Ik hoop dat u allemaal de Heere Jezus kent als uw Heer en Heiland; en als dat zo is, mag je weten: ik hoor daarbij. Naar welke kerk je gaat, maakt hiervoor niet uit. In welk land je woont, maakt niet uit. Of je soms over bepaalde dingen anders denkt, maakt ook niet uit. We zijn als gelovigen één lichaam in Christus. Maar dit staat hier met een vermaning. De Heilige Geest wist precies wat er zou gebeuren. Wat hebben we ervan gemaakt? Het lijkt wel hoe dichter we bij een gelovige staan, hoe moeilijker we het vinden als we iets anders denken. Er gaat in het buitenland een spreuk rond: Als je één Nederlander hebt is het goed; als je twee Nederlanders hebt, heb je een kerk; als je drie Nederlanders hebt, dan heb je een scheuring. En daar lachen we dan om, maar het is bijzonder triest dat het zo is.

Het lijkt wel hoe dichter we bij elkaar staan, hoe moeilijker we het vinden. En weet je, dat staat in de Bijbel eigenlijk ook al. Abram en Lot: er was vijandschap tussen hen. Maar Abram was de oom van Lot. Als je dan een generatie verder gaat, dan zie je Izak en Ismaël. Twee halfbroers, die waren dus ook familie; ze stonden nog dichter bij elkaar. Maar er was weer vijandschap. En dan gaan we nog een generatie verder, dan heb je Jakob en Ezau, dat waren tweelingbroers. Nu, dat was echt haat en nijd. Allemaal negatieve voorbeelden! En dan staat hier dat we de eenheid van de Geest moeten bewaren in de band van de vrede (Ef. 4:3). Dat is een opdracht voor ons met onze broeders en zusters, die dicht bij ons staan. Het is geweldig om een broeder te ontmoeten uit het verre oosten, uit Amerika of welk land dan ook. Prachtig, maar hoe is het met een broeder, die je elke dag ziet? In het Engels is er een spreuk, die zegt dat het heerlijk is om in de hemel te leven met allen die wij liefhebben, maar dat het een ander verhaal is om hier beneden met hen om te gaan. Toch moeten we er wat mee doen. We moeten de eenheid bewaren en onze broeders en zusters liefhebben.

En weet je, in psalm 133 staat: "Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het dat broeders ook eensgezind samenwonen". Dus in het Oude Testament wordt er ook al over geschreven: over de eensgezindheid, over het samen één zijn ondanks verschillen. En het mooie is dat het slot van die psalm zegt: "Want daar gebiedt de HEERE de zegen en het leven tot in eeuwigheid". Moet u eens proberen om vóór deze psalm het thema eeuwig leven in het Oude Testament te vinden? Het komt niet voor. Alleen in het boek Daniël wordt er nog twee keer over eeuwig leven gesproken. Dus het is heel bijzonder dat hier in deze psalm staat: Zie, hoe goed en lieflijk het is

dat broeders ook eensgezind samenwonen, want daar gebiedt de HEERE de zegen en het leven tot in eeuwigheid.

De eenheid bewaren. Er worden hier zeven grote feiten genoemd in verband met die eenheid (Ef. 4:4-6). Er is één lichaam, één Geest, één hoop (vs. 4). Er is ook één Heer, één geloof, één doop (vs. 5). Maar er is ook één God en Vader van allen (vs. 6). Zeven keer één, en met die geestelijke eenheid is God de Geest, God de Zoon en God de Vader verweven. Alsof God Zijn eigen eenheid hieraan verbindt, en dat doet Hij hier ook. De ene Geest is verbonden met het ene lichaam en de ene hoop. De ene Heer is verbonden met het ene geloof en de ene doop. Als je een Telosvertaling hebt, ik weet niet hoe het in andere vertalingen staat, dan zijn er drie groepen van eenheid. Ten slotte is er één God en Vader van allen, boven allen, door allen en in allen. Het is God de Geest, die de aandacht vestigt op de Heere Jezus, de heerlijkheid van de Heere Jezus. Het is de Heere Jezus, die de Vader openbaart. En de Vader is de Vader van allen, boven allen, door allen en in allen. Dit woord 'allen' gaat hier wel over gelovigen, niet over ongelovigen. Even goed om erbij te zeggen. Met mijn oudste kleindochter had ik eens een theologische discussie, toen ze pas zes oud was. Ze zei: God is toch de Vader van iedereen. Ja, dat is mooi, wat ga je dan tegen zo'n meisje zeggen. Zeker, God is onze Vader als Degene die de Oorsprong van alles is. Maar God persoonlijk als Vader kennen, Die in ons en door ons is, dat geldt alleen voor de gelovigen! En als je in deze brief leest over God de Vader, gaat het altijd over onze God en Vader, de Vader van de gelovigen.

Wat is nu praktisch gezien de eenheid bewaren? De mond houden, zwijgen? Zwijgen om de goede lieve vrede, dat wordt ook wel eens gezegd. Zeker in Nederland: Laten we maar zwijgen om de lieve vrede, want anders krijgen we onenigheid. Maar dat betekent niet de eenheid bewaren, absoluut niet. Maar als we onenigheid hebben of als er dingen gebeuren waar we iets van moeten zeggen, dan moeten we zeker spreken, maar dat moeten we doen op een manier die liefde toont. En in het besef dat er in ons, in mij, genoeg vlees is om de tempel van God te verderven, zoals in 1 Korinthe 3 staat. Dus we moeten altijd beseffen, als ik met iemand spreek over iets waar onenigheid over bestaat, dat er in mij genoeg eigen ik is om de eenheid van de gemeente, Gods tempel, teniet te doen. Dat wil niet zeggen dat ik die kan verbreken, maar wel dat ik die eenheid kan verstoren. Dit is heel erg belangrijk: dat we altijd in liefde handelen. Vandaar dat in vers 15 staat: "maar terwijl wij de waarheid vasthouden in liefde". Dus de eenheid bewaren, betekent ook wel de waarheid vasthouden in liefde, en niet zwijgen om maar de lieve vrede te bewaren.

Groei naar volwassenheid

Dan kom ik bij de verzen 7 t/m 16, waar ik voor mezelf boven heb gezet: een volwassen man (zie vs. 13). Dit is niet het langste deel van de vermaningen in deze brief, maar ik vind het wel één van de mooiste gedeelten (hoewel er ook moeilijkheden in staan). En ik heb erboven geschreven, boven het eerste deel: alle zegen komt vanuit de overwinning aan het kruis. Daarom gaat het in die moeilijke zinnen vanaf vers 8, waar staat: “Daarom zegt Hij: Opgevaren naar de hoge heeft Hij de gevangenschap gevangengenomen en heeft de mensen gaven gegeven. Dit nu: Hij is opgevaren, wat is het anders dan dat Hij ook is neergedaald naar de lagere delen van de aarde? Hij die is neergedaald, is ook Degene die is opgevaren boven alle hemelen, opdat Hij alles zou vervullen” (vs. 8-10).

Dit is geen eenvoudige manier om de dingen te zeggen, maar het staat er niet voor niets zo. Er staat hier: Hij is neergedaald naar de lagere delen van de aarde. De Heere Jezus is naar de wereld gekomen en Hij is neergedaald. Wat zou dit kunnen betekenen: de lagere delen van de aarde? Eenvoudig dat Hij is neergedaald in het graf. Hij is gestorven en begraven, maar in dit graf is Hij niet gebleven. Hij is na drie dagen opgestaan en weer opgevaren naar de hoge, boven alle hemelen. Hij heeft de hoogste plaats gekregen. En dan staat er: Opgevaren naar de hoge heeft Hij de gevangenschap gevangengenomen en de Zijnen gaven gegeven. Daar kun je je gedachten wel even over laten gaan. De Heere Jezus is opgevaren naar de hemel. Wat was hieraan zo uniek? Dit was pas de derde keer dat zoiets gebeurde. Toen Hij opvoer naar de hemel, ging er iemand met een menselijk lichaam vanaf de aarde naar de hemel. Henoeh werd ook weggenomen door God, reeds vóór de zondvloed (Gen. 5). Elia werd opgenomen in een vurige wagen met vurige paarden (2 Kon. 2). En de Heere Jezus werd opgenomen in de hemel, nadat Hij zegenend afscheid had genomen van Zijn discipelen (Luk. 24:50-52; Hand. 1:9-11).

Straks wij, nietwaar? Volgens 1 Thessalonicenzen 4 worden wij ook opgenomen, alle gelovigen die tot de gemeente behoren alsook de oudtestamentische heiligen. Dan gaat er een hele massa mensen tegelijk naar de hemel. De twee getuigen in Openbaring 11 worden later ook zo opgenomen; zij gaan direct met een opstandingslichaam van de aarde naar de hemel. Maar wat zit er tussen hemel en aarde? Hierover hebben we gelezen in Efeziërs 2:2: “waarin u vroeger hebt gewandeld overeenkomstig de tijdgeest van deze wereld”, en dan komt het, “overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest die nu werkt in de zonen van de ongehoorzaamheid”. Dit houdt in dat als er een menselijk lichaam van de aarde naar de hemel gaat, dat je het terrein van de vijand passeert, van de overste van de macht der lucht, d.i. de duivel. Hij zegt hiervan: dit is mijn koninkrijk,

mijn machtsgebied. Dus daaraan moest wat gebeuren. De satan wil niet dat er een mens van de aarde naar de hemel gaat. De gevangenschap moest opzigezet worden, gevangengenomen, zodat de satan het lichaam niet hier op aarde kon houden.

Weet je wat zo mooi is, als je het bekende gedeelte in 1 Thessalonicenzen 4 leest? We kennen het allemaal wel. Vers 16 zegt: “Want de Heer Zelf zal met een bevelend roepen”, dat is het geluid van Zijn machtige roepstem (1), “met de stem van een aartsengel” (2), dat is de luide roepstem van een sterke engel, en “met de bazuin van God neerdalen van de hemel”, dat is het goddelijke bevel dat niemand kan weerstaan (3).

Christus zal dus met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel en met de bazuin van God neerdalen. Dat bevelend roepen is voor al die ontslapenen, die in de graven zijn. Tijdens Zijn leven riep de Heer: “Lazarus, kom naar buiten” (Joh. 11:43). Als Hij iets anders had gezegd, dan waren alle doden opgestaan. Maar Hij zei alleen: Lazarus. Maar bij Zijn komst in de lucht roept Hij alle gelovigen, de doden en de levenden. Die bazuinstoot is bestemd voor de gelovigen. Zoals in Numeri, als het volk moest opbreken en weer op reis moest gaan. Het geluid van de bazuin was het vertreksignaal. Als de Heere Jezus nu terugkomt, klinkt Zijn bazuin voor u en voor mij.

En dan klinkt ook de stem van de aartsengel, mag ik daar nog iets over zeggen? Ik denk dat hij de overste van de macht der lucht opzijzet, hij maakt de weg voor ons vrij. Dat deed hij ook voor Mozes volgens Judas:9, toen het ging om het lichaam van Mozes. De aartsengel Michaël ging redetwisten met de duivel over zijn lichaam. Ik denk dat de aartsengel de weg vrij maakt, en de overste van de macht der lucht bedwingt. De ontslapenen gaan dan dwars door het terrein van de vijand naar de hemel toe. De gevangenschap is gevangengenomen. Geen macht kan de Heer tegenhouden. Ik vind het zo prachtig als je dit zo mag vertalen. Hij is opgevaren boven alle hemelen.

En na Zijn hemelvaart heeft de Heer de geestelijke gaven uitgedeeld door de kracht van de Geest. Dit gedeelte geeft de sleutel tot de eenheid van het geloof en van de geestelijke volwassenheid. En wat is die sleutel? Dat de verhoogde Heer voldoende gaven heeft geschonken om de heiligen te volmaken, tot het het werk van de bediening, tot de opbouw van het lichaam van Christus. Opgevaren naar de hemel heeft Hij de gaven uitgedeeld: “En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, anderen als profeten, anderen als evangelisten, anderen als herders en leraars”. Met het doel “om de heiligen te volmaken”. Nu hebben we hier in Efeziërs 4 twee keer over eenheid gelezen. De eenheid van de Geest in vers 3, en de eenheid van

het geloof aan het begin van vers 13. De gaven dienen “tot de opbouw van het lichaam van Christus; totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God”.

Dit woord *eenheid* is in het Grieks twee keer hetzelfde woord. Het komt ook maar twee keer voor in de Bijbel, en dat is hier. Dus de eenheid van de Geest, en de eenheid van het geloof worden heel bijzonder aan elkaar gekoppeld. Om te komen tot de eenheid van het geloof, moeten we in eerste instantie de eenheid van de Geest bewaren. Als we dat niet doen, komen we ook nooit tot de eenheid van het geloof. Maar wat is nu die eenheid van het geloof? Dat wij komen tot de kennis van de Zoon van God. Dat zijn geen twee verschillende dingen, de eenheid van het geloof en de kennis van de Zoon van God. Nee, dat hoort bij elkaar. Het gaat om de geloofspraktijk. De geloofspraktijk die gericht is op het kennen van de Zoon van God.

Mag ik u een heel simpel voorbeeld geven. Als we ver uit elkaar staan als gelovigen, hoe komen we dan bij elkaar? Gaan we bij elkaar zitten en discussiëren over de vraag waar onze verschillen zitten, dan gaan we een compromis proberen te sluiten. Dat zou een oplossing kunnen zijn. Maar het is meestal een heilloze weg. Hoe komen we tot elkaar? De beste manier om bij elkaar te komen is dat we gaan naar dat ene centrum, de Zoon van God. Als we dichterbij de Zoon van God komen, dan komen we automatisch ook dichterbij elkaar. Dan moet u niet gaan zoeken naar compromissen, maar zoeken naar de Zoon van God, om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding (zo zegt Paulus het in Filippenzen 3). We moeten ons richten op Hem. Er is niets anders, en er is niets beters. De Heere Jezus, Hij is het doel, Hij is de volheid. Hij is Degene, naar Wie we moeten kijken, tot Wie we moeten gaan. En daartoe hebben we de gaven gekregen.

Het doel van de gaven

Er zijn een paar gedeelten die spreken over de gaven. Dat is hier in Efeziërs 4, maar ook in 1 Petrus 4. Dat is makkelijk te onthouden, dat zijn twee hoofdstukken 4. Verder spreken Romeinen 12 en 1 Korinthe 12 hierover. Als je die hoofdstukken naast elkaar legt, dan staat er in 1 Korinthe 12 dat we niet allemaal dezelfde gaven hebben gekregen. We hebben niet precies dezelfde geestelijke gaven. In 1 Petrus 4 staat dat het doel is dat God verheerlijkt wordt. In Romeinen 12 staat dat we verschillende genadegaven hebben gekregen naar de genade die ons gegeven is, en hier in Efeziërs 4 staat dat het doel is om de heiligen te volmaken.

Dat is een mooi woord: *volmaken*. Gaven hebben we gekregen om de heiligen te volmaken. Wie zijn die heiligen? Dat zijn u en ik. En we hebben gaven gekregen om elkaar te volmaken en dat woord volmaken betekent hier: *toerusten*. In het Engels staat er: “to equip”. Dus dat betekent niet dat we hier op aarde al volmaakt zijn, maar dat we toegerust worden tot het werk van de bediening, het dienstwerk dat we moeten doen.

De uitoefening van de gaven is zo ontzettend belangrijk. We vinden er hier een aantal, maar in andere gedeelten lees je nog over andere gaven: herders en leraars, evangelisten, apostelen en profeten. Zoals we misschien wel weten, hebben we geen apostelen en profeten meer in de zin zoals we hen vinden in het Oude en Nieuwe Testament. De apostelen zijn allemaal gestorven en zijn nu bij de Heer. Profeten hebben ook een andere betekenis dan in de begintijd, omdat het Woord van God compleet is. Het is profetie nemen uit het Woord van God en uitdelen. Er zijn geen nieuwe openbaringen meer van Gods Woord.

Maar herders, evangelisten, en leraars zijn er nog steeds. In andere gedeelten kunnen we nog over andere gaven lezen. Maar u hebt ook een gave. Ik was onlangs op een conferentie waar sommigen van u waren, en de broeders wisten heel goed te vertellen welke gaven ze niet hadden. Nu ja, daar hebben we niet zoveel aan. Maar de gave die je wel hebt, oefen die dan ook uit.

Want er staat dat we de gaven nodig hebben om de heiligen te volmaken, tot het werk van de bediening, tot de opbouw van het lichaam van Christus. We hebben de gaven nodig, en we hebben elkaar nodig. Als je een gave van God hebt gekregen en je gebruikt hem niet, dan hebben anderen een tekort hierdoor. Dan missen ze iets. Er was iemand die zei: ik maak me geen zorgen om de lege stoelen in de samenkomst, maar ik maak me zorgen over de broeders en zusters die niet actief zijn. En toen dacht ik, dat is inderdaad iets dat ook tot mijn hart spreekt. Gebruiken we de gaven die God ons heeft gegeven, doen we er iets mee? Want, zo zegt vers 14: “opdat wij niet meer onmondigen zijn (d.i. geen kleine kinderen meer), heen en weer bewogen en rondgedreven door elke wind van de leer, door de bedriegerij van de mensen”.

Dit is ook een moeilijke tekst, maar laat ik het even populair zeggen: sommige mensen zijn als een vlieger, je moet ze aan een touwtje vasthouden; met elke wind vliegen ze heen en weer. Als er geen touwtje aan zit, vliegen ze weg. Of ze zijn zoals een kano zonder peddels: ze gaan met de stroom elke kant op. De geestelijke gaven, de uitoefening ervan, kun je vergelijken met dat touwtje. Of met die peddel, om de ander te bewaren. Dus om elkaar te bewaren, dat we niet heen en weer bewogen worden en rondrijven, of wegfladderen, of met onze kano op de rotsen

slaan. Dat staat hier. Het is een vermaning, zegt vers 1, ook voor u en voor mij. Gebruiken we de gaven die God ons heeft gegeven tot eer van Hem?

Nu ben je misschien nog jong en denk je: Ja, maar wat voor gave heb ik eigenlijk? Dat heb ik me ook heel lang afgevraagd. Toen dacht ik, misschien moet ik wel een gaventest doen? Nu, ik zou je adviseren dat niet te doen. Dat biedt geen zekerheid. Hoe ontdek je nu welke gaven je hebt? Heel eenvoudig door gewoon te beginnen. Gewoon doen wat je hand vindt om te doen. Overal, in elke gemeente, ligt werk. Er zijn oudere broeders en zusters, die misschien ondersteuning nodig hebben. Er moeten misschien voorbereidende dingen gebeuren, er moeten in clubs dingen gebeuren. Overal in de gemeente liggen taken, ga ze maar doen. En je wordt wel bevestigd in wat je aan het doen bent, of dat goed gaat, of je het verder kunt ontwikkelen. Ga maar gewoon aan de slag.

Ik heb zelf een eigen verhaal. Ik heb heel lang gedacht: Ik kan niet zomaar wat uit Gods Woord doorgeven. Dat mag ik niet doen, want dat heb ik niet van mezelf. Dan hoorde ik iets moois, maar dan dacht ik: dit is van een andere broeder, dat kan ik niet doorgeven. Dan zou ik zijn woorden stelen. Daar heb ik heel lang mee gezeten, jarenlang. Ik dacht: Ja, dat is toch niet goed. Dat heb ik van een ander, niet van mezelf. En op een gegeven moment heb je zoveel gehoord, dan weet je niet meer of je het gehoord hebt van een ander, of dat je het zelf hebt gelezen. Totdat me duidelijk werd wat er in 1 Korinthiërs 4 staat, dat is een tekst die me echt aan het werk heeft gezet: "En wat hebt u, dat u niet hebt ontvangen?" (1 Kor. 4:7).

Met andere woorden: Je bent maar een doorgeefluik van wat je hebt gekregen! Evenals de discipelen, die zelf geen brood hadden; maar toen de Heere Jezus het brood brak, namen ze het aan uit Zijn hand en mochten het doorgeven aan de menigte. Dat is geweldig, ik mag een doorgeefluik zijn. Ik heb niets van mezelf, alles heb ik ontvangen en dat kan ik delen en doorgeven. En misschien dat een ander weer ermee verder gaat; en ik krijg ook wat van die ander. Geweldig, zo werkt dat in het lichaam van Christus.

Weet je, zo zit het menselijk lichaam ook in elkaar. Als ik honger heb, wat heeft dan honger, mijn hand? Nee, mijn hand heeft geen honger. Maar mijn hand moet wel wat gaan doen. Als mijn hand geen eten pakt en het aan mijn mond geeft, gaat er niets gebeuren. En als mijn mond het niet doorgeeft aan mijn slokdarm, helpt het ook niet. Wie medisch onderlegd is, weet beter wat er daarna allemaal volgt; maar het is een heel proces. En elk deel in het lichaam doet iets voor een ander deel. En uiteindelijk komt het dan weer terug, doordat ik kracht krijg in mijn hand. Zo werkt het gewoon.

Dus zit je met die vraag en denk je, ik weet het niet; ga maar gewoon aan de slag. Blijf niet inactief. Ga aan het werk voor de Heer. Ga bidden, lees Zijn Woord, bestudeer dat en ga aan de slag. Ik wil nog wijzen op een mooie parallel, in vers 7 staat: de genade is gegeven naar de maat van de gave van Christus. Daar lezen we van een maat. We hebben de genade ontvangen overeenkomstig de maat van de gave van Christus. En dan worden hier diverse gaven genoemd en wat is het doel in vers 12? Dat is de opbouw van het lichaam van Christus. We moeten geestelijk groeien.

En wat mogen wij dan doen, dat staat in vers 16: “Christus, uit Wie het hele lichaam, samengevoegd en verbonden door elk gewricht dat de ondersteuning verleent naar de werking die elk deel is toegemeten, de groei van het lichaam bewerkt tot opbouw van zichzelf in liefde”. Daar heb je de maat weer, nu de maat van geestelijke groei: “de groei van het lichaam tot opbouw van zichzelf in liefde”. U hebt een gave ontvangen, naar de maat zoals Christus die gegeven heeft. Welke gave? Verschillende gaven? Ja. De één groot, de ander klein. Met jouw maat, naar wat jou toegemeten is, mag je aan de slag. Met als doel de opbouw van de gemeente, de groei van het lichaam. Ik hoop en bid dat je zo aan de slag mag gaan, ook heel praktisch met dit gedeelte.

Maar ik wil graag de parallel benadrukken, die ik in dit hoofdstuk zie in vers 7 en in vers 13. “Aan ieder van ons is de genade gegeven naar de maat van de gave van Christus” (vs. 7). We ontvangen volgens een bepaalde maat. En het doel hiervan is het welzijn van het lichaam van Christus. Opbouw, groei, dat is altijd het doel. En dat gaat ook volgens een bepaalde geestelijke *maat*. Zo moeten wij komen tot een volwassen man, “tot de maat van de volgroei van de volheid van Christus (vs. 13). We moeten volwassen worden als gelovigen. We moeten geen kleine kinderen blijven, die maar heen en weer gaan, maar we moeten volwassen worden. En als we volwassen zijn, dan wordt het hele lichaam samengevoegd en verbonden door elk gewricht dat de ondersteuning verleent (vs. 16).

Zie je, dat lichaam functioneert helemaal goed, het past allemaal netjes in elkaar volgens de werking die elk deel is toegemeten. En daar zie je die maat weer zoals die bedoeld is; zo wordt die ook uitgeoefend en bewerkt de groei van het lichaam, tot opbouw van zichzelf in de liefde. We hebben een maat ontvangen, we hebben een gave ontvangen. Allemaal verschillend. En de één heeft veel van dit en de ander misschien wat minder, maar we hebben het gekregen en mogen ermee aan de slag. En dit is altijd ten dienste van een ander, zoals ook in het lichaam elk lid ten dienste staat van andere leden.

Er is geen enkel orgaan dat op zichzelf kan bestaan. Bij een harttransplantatie moeten ze altijd heel veel doen om het hart nog even in leven te houden; want dat doet het zelf niet, buiten het lichaam sterft alles af. Welnu, in die combinatie van het geheel leeft het en functioneert het. En zo is het bedoeld, als je je eigen gaven inzet op de plek die je inneemt, als je dit mag doen tot bevordering van de groei van het lichaam, tot opbouw van het geheel. Dat is wat ik bedoel.

Dus je komt drie keer die maat tegen, de maat van de gave van Christus, de maat van de volgroeiheid en uiteindelijk de verbondenheid door elk gewricht dat ondersteuning verleent naar de werking die elk deel is toegemeten (vs. 16). Daar moest ik even snel doorheen. Volwassenheid, volmaaktheid, volkomenheid. Dat zijn belangrijke begrippen. Hoe word ik nu volwassen? Ik zou daar een paar teksten bij willen lezen, vier teksten. Dus dat betekent even bladeren. Twee dingen, die we van God krijgen, of tenminste die God in ons leven toestaat; en twee dingen die we voor elkaar kunnen doen.

Het eerste is uit Jakobus 1, dat is wat God in ons leven toelaat. Hoe komen we tot volwassenheid, tot volmaaktheid? Jakobus 1:2 zegt: "Acht het enkel vreugde, mijn broeders, wanneer u in allerlei verzoeken valt, daar u weet dat de beproefdheid van uw geloof volharding bewerkt. Laat de volharding echter een volmaakt werk hebben, opdat u volmaakt en volkomen bent, terwijl het u aan niets ontbreekt". Het is nuttig dat u in verzoeken valt, want die leiden tot het testen van uw geloof, en dit resulteert in volharding. Maar de volharding moet een volmaakt werk hebben, opdat u volmaakt en volkomen bent.

Dus God laat verzoeken in ons leven toe. Hij veroorzaakt ze niet, maar Hij laat ze wel toe. Soms kan die vraag ons wel bezighouden: Waarom overkomt mij dit nu? Dat kan wel eens gebeuren. We krijgen er niet altijd antwoord op, maar wat een feit is en dat zegt Jakobus: Als dit gebeurt, moet je dankbaar zijn. Het is een gelegenheid om je geloof te tonen en te vertrouwen op God, om staande te blijven en te volharden. Want zo maakt God je volmaakt, volkomen. Dat is niet volmaakt in de zin dat je geen zonde meer hebt. Maar het is volwassen, volmaakt zijn in de zin dat je je dienst goed kunt doen. We zijn pas echt volmaakt als we bij de Heere Jezus zijn, als we boven zijn. Volmaaktheid betekent hier als volwassenheid, volkomen toegerust zijn. Dat is één.

Een tweede tekst vinden we in 1 Petrus 5:10, waar staat: "De God nu van alle genade, die u heeft geroepen tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, Hij zal u, nadat u een korte tijd geleden hebt, volmaken, bevestigen, versterken, grondvesten". Het lijden heeft een bedoeling. Beproevingen, verzoeken hebben een doel, namelijk om ons te laten groeien en volmaakt te doen worden. Dat

betekent vaak lijden in de omstandigheden van het leven hier beneden. We krijgen niet altijd antwoord op de vraag *waarom* wij moeten lijden. Sommigen moeten door ziekte lijden, anderen door de omstandigheden, maar het lijden wordt ons niet bespaard. Maar het heeft echter een doel, en dat is dat we door het lijden heen meer leren begrijpen wat het lijden voor de Heere Jezus Zelf heeft betekend. Iemand zei ooit tegen mij en dat maakte veel indruk op me. Hij zei: in de hemel zullen we nooit iets begrijpen van het lijden van de Heere Jezus, dan zijn wij volmaakt. Maar op aarde kunnen we werkelijk ervaren wat lijden is. We zullen Hem zien in de heerlijkheid en altijd naar Zijn wonden kijken: dit heeft Hij gedaan voor ons. Maar pijn ervaren, verdriet, afwijzing, dat kunnen we alleen maar op aarde. En misschien dat de Heere Jezus soms lijden in uw en mijn leven brengt om ons erbij te bepalen hoeveel Hij voor ons heeft gedaan. Ik zeg niet dat dit altijd het antwoord is, maar zo zou je er zo naar kunnen kijken als het je overkomt.

Dan nog enkele dingen uit de brief aan de Kolossenzen in verband met de uitoefening van onze gaven. Aan het slot van hoofdstuk 1 zegt de apostel over zijn dienst: “terwijl wij iedere mens terechtwijzen en iedere mens leren in alle wijsheid, om iedere mens volmaakt te stellen in Christus” (Kol. 1:28). Dat mogen wij ook voor elkaar doen en aan elkaar doen. Terechtwijzen, leren in alle wijsheid. Het Woord van God mogen we op elkaar toepassen in liefde, niet als een zwaard om iemand een kopje kleiner te maken, maar om iemand liefdevol aan te sporen, aan te moedigen en te helpen. Dus het Woord toepassen, ik denk dat het heel veel te maken heeft met de herder en de leraar.

In Kolossenzen 4 ten slotte vinden we nog iets wat we voor elkaar kunnen en moeten doen. In vers 12 lezen we: “U groet Epafras, die één van u is, een slaaf van Christus Jezus, die altijd voor u strijdt in de gebeden dat u mag vaststaan, volmaakt en ten volle verzekerd in de hele wil van God”. Hier hebben we de noodzaak van het gebed voor elkaar. Dus verzoeking en lijden is wat *God* toestaat in ons leven, dat moeten we elkaar niet aandoen. Helaas doen we dat elkaar soms wel aan. Maar God laat die dingen toe in ons leven, opdat we daardoor komen tot volwassenheid, tot volgroeiheid, volmaaktheid. Ten aanzien van elkaar, mogen we het Woord van God onderling toepassen. Elkaar terechtwijzen, leren; en we mogen en moeten voor elkaar bidden. Dat laatste doen we denk ik veel te weinig. Bidden verandert echt iets.

Bidden is niet alleen nuttig voor jezelf, maar het verandert ook iets in hoe God handelt. De Bijbel geeft daarvan veel voorbeelden. Als bijvoorbeeld Abram bidt voor Sodom en Gomorra, wanneer daar vijftig of veertig rechtvaardigen zouden zijn, dan denk ik: Had hij maar langer doorgebeden! Hij stopt geloof ik bij tien rechtvaardigen (Gen. 18:32). Als hij doorgedaan was, van vijf naar één, is dat ook

een les voor ons. Blijven bidden, doorgaan met bidden. Als er iets is dat de dingen verandert, dan is dat ons gebed. Dus voor elkaar mogen we het Woord van God hanteren, dat we zelf eerst tot ons nemen. Lees hierin, studeer erin, verslind het, eet het op, zo staat het in Jeremia. Eet die woorden op, maak het je eigen en dan mag je het ook toepassen. In eerste instantie op je eigen leven, en dan delen met anderen; alsook bidden voor elkaar. Onophoudelijk, zoals een Epafras deed. Daaraan mogen we een voorbeeld nemen.

Dan wil ik nog iets kwijt over onze volwassenheid, volgroeidheid, volmaaktheid als christenen. Het woord dat hier in Efeziërs 4 staat, is hetzelfde dat wordt gebruikt voor het herstellen van netten, in Mattheüs bijvoorbeeld. Als de vissers hun netten herstellen en repareren, dan betekent dit dat ze weer geschikt worden gemaakt voor het doel. Misschien helpt dit beeld ons bij een goed begrip van de term volmaakt, of volkomen. We hebben de geestelijke gaven nodig om de heiligen te volmaken, en het lichaam van Christus op te bouwen (vs. 11-12)

Er is wel onderscheid tussen talenten en geestelijke gaven. Talenten heb je gekregen omdat je geboren bent als mens, maar die heb je ook gewoon van God ontvangen. Die horen bij je natuur, bij je mens-zijn. Geestelijke gaven heb je ontvangen door de Heilige Geest en die dienen tot opbouw van de gemeente. Een herder, de gave van herder, is er voor de heiligen. De gave van evangelist is er ook voor de heiligen, dat staat hier in hoofdstuk 4. “En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, anderen als profeten, anderen als evangelisten, anderen als herders en leraars, om de heiligen te volmaken”. Dus een evangelist is er in de eerste plaats ook om de broeders en zusters toe te rusten en op te bouwen.

Er zijn drie gelijkenissen in het Nieuwe Testament, die onze verantwoordelijkheid als gelovigen belichten: de gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard en het gelijke loon (Matt. 20); de gelijkenis van de talenten – vijf, twee en één (Matt. 25), en de gelijkenis van de tien ponden – tien, vijf en één (Luk. 19). Die geven ons voldoende stof om na te denken over onze verantwoordelijkheid tegenover de Heer en tegenover elkaar

---